

Sygn. akt VI Ga 75/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spraw.)

Sędziowie: SO Beata Hass-Kloc

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **Spółki z o.o. z/s w Ś.**

przeciwko: (...) **S.A. z/s w S.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 21 listopada 2013 r., sygn. akt V GC 1165/13

1. **zmienia** zaskarżony wyrok w punkcie I i III w ten sposób, że:

I. **zasądza** od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda (...) Spółki z o.o. w Ś. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 17 marca 2013 r. do dnia zapłaty, a w pozostałej części powództwo oddala,

III. **zasądza** od powoda (...) Spółki z o.o. w Ś. na rzecz pozwanego (...) S.A. w S. kwotę 56,30 zł (pięćdziesiąt sześć złotych 30/100) tytułem kosztów postępowania,

2. **oddala** apelację w pozostałej części,

3. **zasądza** od powoda na rzecz pozwanego kwotę 858,08 zł (osiemset pięćdziesiąt osiem złotych 8/100) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt. **VI Ga 75/14**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 sierpnia 2014 r.

Powód (...) Spółka z o.o. w Ś. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 1.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 marca 2013 r., do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

Uzasadniając pozew powód podał, że przedmiotowej kwoty domaga się tytułem odszkodowania w związku z kosztami, jakie poniósł poszkodowany wynajmując pojazd zastępczy na czas likwidacji szkody z OC sprawcy, który

był ubezpieczony u pozwanego. Poszkodowany na podstawie umowy cesji scedował na powoda przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność. Powód podał również, że decyzją z dnia 13 lutego 2013 r. pozwany częściowo uwzględnił roszczenie wypłacając odszkodowanie w wysokości 1.800 zł, uznając, że zasadny był wynajem pojazdu przez okres 12 dni. Tymczasem, zdaniem powoda, najem pojazdu zastępczego był konieczny i w pełni uzasadniony przez okres 22 dni. Po wydaniu przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł sprzeciw domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania. Pozwany zakwestionował okres wynajmu pojazdu zastępczego wskazany przez powoda twierdząc, iż 12 dni najmu, to czas wystarczający na dokonanie koniecznych napraw w zakresie zgodnym z protokołami szkody i technologią producenta pojazdu. Podniósł dalej, że powód winien udowodnić celowość i konieczność najmu pojazdu zastępczego we wskazanym przez siebie okresie, czego nie zrobił.

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.500 zł

z ustawowymi odsetkami od dnia 17 marca 2013 r. do dnia zapłaty (pkt I), nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 45 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu (pkt II) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 75,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę 197,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt III).

W uzasadnieniu powyższego Sąd I instancji wskazał, iż w związku ze zdarzeniem wskutek którego uszkodzony został pojazd należący do poszkodowanego, poszkodowany na czas likwidacji szkody z OC sprawcy, trwającej 22 dni, skorzystał u powoda z wynajmu samochodu zastępczego. Dodatkowo na podstawie umowy cesji, poszkodowany scedował na powoda przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność z tytułu zwrotów kosztów najmu pojazdu zastępczego. Jak ustalił Sąd I instancji samochód został przekazany do naprawy 16 stycznia 2013 r. a odebrany 7 lutego 2013 r. Powyższy czasookres dotyczył również wynajmowania przez poszkodowanego samochodu zastępczego u powoda. Z tytułu najmu pojazdu zastępczego powód wystawił fakturę VAT na kwotę 3.300,00 zł netto, przy czym pozwany uwzględnił roszczenie jedynie do kwoty 1.800,00 zł netto, uznając tym samym za zasadny okres refundacji obejmujący 12 dni.

Uzasadniając motywy swego rozstrzygnięcia Sąd I instancji stwierdził, iż wniesione powództwo w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zasługiwało w całości na uwzględnienie. Sąd przyjął, iż okresem niezbędnym do korzystania z pojazdu zastępczego był okres od dnia 16 stycznia do dnia 7 lutego 2013 r. Stwierdził, iż wszystkie czynności podjęte w trakcie naprawy były uzasadnione technologią naprawy i nie były wykonywane w rażąco wydłużonym czasie. Pomimo, że faktyczny czas na dokonanie czynności związanych z naprawą pojazdu był dłuższy niż teoretycznie założone normy przez pozwanego to poszkodowanemu przysługuje jednak roszczenie o koszty pojazdu za okres faktycznej niemożności korzystania z niego, czyli za konkretny czas naprawy, a nie teoretyczny. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał powództwo za uzasadnione i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę jak w pkt I wyroku na podstawie art. 822 k.p.c. W przedmiocie odsetek Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 k.c. Orzeczenie w pkt II znalazło swoje uzasadnienie w treści art. 130³ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt III na podstawie art. 98 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany zaskarżając w całości wyrok Sądu I instancji i wnosząc jednocześnie o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania za obie instancje.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił:

naruszenie prawa materialnego – a to:

- przepisów art. 361 § 1 k.c., przez jego niewłaściwą wykładnię i błędne zastosowanie polegające na zasądzeniu na rzecz powoda odszkodowania nie pozostającego w normalnym związku przyczynowym ze szkodą, bo za takie

należy uznać w okolicznościach sprawy stanowisko, że uszkodzony mógł wynajmować pojazd zastępczy przez okres 22 dni, pomimo, że okres wynajmu przekracza technologiczny czas naprawy pojazdu,

- przepisu art. 6 k.c., poprzez nieudowodnienie przez powoda konieczności i celowości wynajmu pojazdu zastępczego; Sąd błędnie przyjął, że zbyteczne było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia technologicznego czasu naprawy oraz uzasadnionego okolicznościami sprawy czasu najmu pojazdu zastępczego, gdyż – zdaniem Sądu – technologiczny czas naprawy nie ma znaczenia, nadto Sąd bezkrytycznie przyjął zeznania świadka R. N., pomimo, że stały w sprzeczności z arkuszem naprawy pojazdu sporządzonego przez zakład naprawczy.

naruszenie przepisów prawa procesowego – a to:

- art. 227 k.p.c. przez jego niezastosowanie i nieprzeprowadzenie dowodu co do faktu mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a to przez oddalenie wniosku dowodowego pozwanej, który wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia technologicznego czasu naprawy oraz uzasadnionego okolicznościami sprawy czasu najmu pojazdu zastępczego, który to dowód miał dotyczyć zasadniczych zarzutów obrony pozwanej,
- art. 233 § 1 k.p.c. przez niewłaściwe dokonanie przez Sąd I instancji oceny zgromadzonego w aktach materiału dowodowego, zwłaszcza oddalenie wniosku dowodowego pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego celem ustalenia technologicznego czasu naprawy oraz uzasadnionego okolicznościami sprawy czasu najmu pojazdu zastępczego, dowolne uznanie przez Sąd, że dowód z przesłuchania świadka, pracownika warsztatu jest wystarczający do dokonania oceny wysokości należnego powodowi odszkodowania pomimo, że zeznania świadka były sprzeczne z prywatną dokumentacją, tj. arkuszem naprawy dołączonym do pozwu.

W uzasadnieniu powyższego pozwany wskazał, iż nie neguje prawa powoda do najmu pojazdu zastępczego jednak kwestionuje czas trwania najmu wynoszący 22 dni. Skarżący uważa, że powodowi przysługiwało prawo wynajmu pojazdu zastępczego przez okres 12 dni. Dla wykazania swojego stanowiska pozwany zawnioskował dowód z opinii biegłego sądowego, który został jednakże przez Sąd I instancji oddalony jako nie mający znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozwany zarzucił, że Sąd Rejonowy oddalając wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego odmówił stronie pozwanej prawa do kontroli zasadności i czasu najmu pojazdu zastępczego, a tym samym naruszył art. 227 k.p.c. Dokonując oceny materiału dowodowego Sąd I instancji naruszył art. 233 § 1 k.p.c. albowiem w sposób dowolny przyjął, że w świetle argumentacji powoda jego roszczenie jest uzasadnione mimo, że ustalenie zasadności roszczenia wymagało wiadomości specjalnych, których miał dostarczyć na wniosek pozwanej biegły sądowy. Ponadto pozwany podniósł, że nadmiernie wydłużony czas naprawy pojazdu i konieczność wynajmu przez uszkodzonego na ten czas innego pojazdu nie może obciążać ubezpieczyciela, gdyż wyspecjalizowany warsztat powinien naprawić pojazd bez zbędnej zwłoki. Pozwany zarzucił także, iż powód nie udowodnił jakie części zamówił, kiedy części zostały zamówione i kiedy faktycznie otrzymane. Fakty te, zdaniem pozwanej powinny zostać wykazane dokumentami, a nie zeznaniami świadka.

W odpowiedzi na apelację, powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W ocenie powoda apelacja pozwanej jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Wyrok Sądu I instancji jest właściwy i zgodny z zaistniałym stanem prawnym, zgromadzonym materiałem dowodowym i odpowiada prawu. Powód w pełni podtrzymał stanowisko prezentowane w dotychczasowym toku postępowania. W uzasadnieniu powyższego pisma strona powodowa kolejno odniosła się do zarzutów skarżącego podniesionych w apelacji wskazując na ich bezzasadność i nietrafność.

Postanowieniem z dnia 26 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy na podstawie art. 278 § 1 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia jaki był rzeczywisty, technologiczny (uzasadniony) czas naprawy pojazdu marki (...) rok produkcji 2010 nr rejestracyjny (...) oraz jaki był w związku z powyższym uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego. Na podstawie opinii technicznej biegłego ustalono, iż

uzasadniony (konieczny) czas do dokonania naprawy uszkodzeń w pojeździe marki (...) nr rejestracyjny (...) w związku z powstałą szkodą z dnia 12 stycznia 2013 r. powinien wynosić 15 dni. (23 dni rzeczywisty czas przebywania w naprawie – 8 dni zawinione przez serwis = 15 dni). Z opinii biegłego wynika ponadto, iż uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego marki (...) w związku z ustaleniem koniecznego (zasadnego) czasu naprawy pojazdu (...) powinien wynosić 15 dni.

Dowód: opinia techniczna biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego (k. 352-363)

Pismem z dnia 18 lipca 2014 r. powód złożył zarzuty do opinii biegłego. Powód zarzucił, m. in. iż biegły ustalając czas naprawy uszkodzonego pojazdu nie uwzględnił okresu potrzebnego na przeprowadzenie czynności wymienionych w opinii a niezbędnych w naprawie pojazdu, wskazał na okoliczność, iż sprawność pracy serwisu naprawczego i sam czas trwania naprawy determinowany jest wieloma różnorodnymi czynnikami.

Wydając ustną opinię uzupełniającą podczas rozprawy apelacyjnej dnia 21 sierpnia 2014 r. (k. 381) biegły sądowy A. B. w całości podtrzymał ustalenia dokonane w opinii pisemnej. Pełnomocnik powoda nie wnosił o uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego, bądź też o uzupełnienie opinii już sporządzonej.

W ocenie Sądu Okręgowego dowód z opinii biegłego, który posiada specjalistyczną wiedzę z zakresu motoryzacji, pozwolił na wiarygodną i bezstronną ocenę jaki obiektywnie czas był potrzebny do naprawy uszkodzonego pojazdu, a tym samym przez jaki okres poszkodowany mógł zasadnie wynajmować pojazd. Mając na uwadze ten walor dowodu z opinii biegłego, Sąd Okręgowy uznał, iż powód niezależnie od wcześniej już wypłaconej mu przez ubezpieczyciela kwoty 1.800 zł za 12 dni najmu samochodu może domagać się wypłaty odszkodowania za dalsze 3 dni, tj. w kwoty 450 zł. Dlatego też działając na podstawie art. 386 par. 1 kpc Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda w/w kwotę na podstawie art. 822 kc wraz z należnymi odsetkami na podstawie art. 481 par. 1 kpc. W pozostałym zakresie przedmiotowe powództwo zostało oddalone jako bezzasadne. O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł stosownie do wyniku sporu, na podstawie art. 98 par. 1 i 3 kpc oraz art. 100 kpc, przy uwzględnieniu dotychczasowych kosztów poniesionych przez strony. Powód, mając na uwadze początkową wartość przedmiotu sporu uległ ze swoim roszczeniem w wysokości 70%, a zatem w takiej wysokości obciążają go koszty postępowania. Powód poniósł koszty w kwocie 272 zł, na które składa się opłata od pozwu 75 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika 180 zł. Pozwany z kolei poniósł koszty w kwocie 197 zł, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 180 zł i opłata skarbową w kwocie 17 zł. Łączne koszty postępowania wyniosły 469 zł, co oznacza, że powód biorąc pod uwagę koszty dotychczas poniesione, winien zwrócić pozwanemu kwotę 56,30 zł.

Apelację pozwanego w pozostałym zakresie oddalono, na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do jego wyniku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 100 kpc. Apelacja pozwanego była skuteczna, przy uwzględnieniu wartości przedmiotu zaskarżenia, w 70%, a zatem powoda w takiej wysokości obciążają koszty postępowania za II instancję. Powód poniósł koszty w kwocie 90 zł w postaci wynagrodzenia pełnomocnika, natomiast pozwany w kwocie 1.264,40 zł, na którą składa się opłata sądowa od apelacji 75 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 90 zł i wynagrodzenie biegłego 1.099,40 zł. Łączne koszty postępowania apelacyjnego wyniosły zatem 1.354,40 zł. Rozliczając koszty według zasady określonej treścią art. 100 kpc od powoda na rzecz pozwanego zasądzono 858,08 zł.